

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

V. O. O., nar. X,
státní příslušnost Y

zastoupen JUDr. Anitou Pešulovou, advokátkou
se sídlem Nuselská 499/132, 140 00 Praha 4

proti

žalované

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 7. 2020, č. j. MV-78810-4/SO-2020,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 10. 7. 2020, č. j. MV-78810-4/SO-2020, **se ruší** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho právní zástupkyně.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce podal dne 12. 2. 2020 u Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 9 zákona č. 326/1999 Sb., pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „zákon“). V předcházejícím období byl žalobce držitelem zaměstnanecké karty s platností od 6. 6. 2018 do 5. 6. 2020.
2. Usnesením ze dne 20. 4. 2020, č. j. OAM-9820-7/ZM-2020, Ministerstvo vnitra řízení o uvedené žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavilo (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Konkrétně přitom konstatovalo, že v průběhu správního řízení zjistilo, že žalobce ke své žádosti nedoložil doklad o zajištění ubytování (náležitost dle § 44a odst. 9 písm. a) ve spojení s § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců). Uvedenou vadu své žádosti žalobce na výzvu Ministerstva vnitra podle § 45 odst. 2 správního řádu, která byla vydána ihned dne 12. 2. 2020 a kterou žalobce na místě převzal (jak vyplývá ze správního spisu), ve stanovené lhůtě (ani později do vydání prvostupňového rozhodnutí) neodstranil. Z uvedeného důvodu bylo řízení zastaveno.
3. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí brojil odvoláním, ve kterém uvedl, že dne 12. 2. 2020, kdy podával svou žádost, ještě bohužel neměl doklad o ubytování k dispozici. Z uvedeného důvodu se dne 19. 2. 2020 odpoledne v 15:00 znovu osobně dostavil na OPC Praha II, kde na přepážce č. 7 doložil nájemní smlouvu. K tomuto svému odvolání žalobce rovněž přiložil nové potvrzení o zajištění ubytování datované ke dni 30. 4. 2020.
4. Žalovaná rozhodnutím ze dne 10. 7. 2020, č. j. MV-58069-4/SO-2020, uvedené odvolání zamítla (dále jen „napadené rozhodnutí“). V jeho odůvodnění k uvedené (a jediné) odvolací námitce uvedla, že žalobce své tvrzení nijak neprokázal; v souladu s § 52 správního řádu přitom byl povinen označit důkaz na podporu svých tvrzení (v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2018, č. j. 3 Azs 133/2017-27).
5. Žalobce se s tímto výsledkem neztotožnil a proti uvedenému rozhodnutí podal dne 30. 7. 2020 žalobu podle § 65 s. ř. s. k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“).

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

6. Žalobce proti napadenému rozhodnutí namítá zaprvé, že již v odvolání přesně uvedl, v který den se dostavil na pracoviště Ministerstva vnitra, uvedl i přesný čas a číslo přepážky, u které úředníkovi osobně dodal doklad o zajištění ubytování. Na přepážce žalobce předložil doklad totožnosti a úředník od něj požadovaný doklad převzal. Žalobce spoléhal na to, že úředník převzetí uvedeného dokumentu řádně zaznamenal. Vzhledem ke konkrétnosti údajů, které žalobce v odvolání uvedl, bylo na žalované, aby jeho informaci ověřila; zejména mohla prověřit kamerové záznamy či ověřit, zda v daný den byla provedena lustrace cizince v cizineckém systému či zda byla do jeho složky vložena poznámka o doložení listin. O pravdivosti tvrzení žalobce svědčí i to, že k odvolání přiložil potvrzení o ubytování až ze dne 30. 4. 2020; dřívější dokument, jehož originál předložil na pracovišti Ministerstva vnitra, totiž již neměl.

7. Zadruhé se žalobce domáhá toho, aby soud při posouzení jeho žaloby přihlédl i k tomu, že dopady napadeného rozhodnutí jsou nepřiměřené ve vztahu k zásahu do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „EÚLP“). Konkrétně žalobce uvádí, že dne X se jemu a jeho dlouholeté partnerce paní G. P. narodila dcera V.; stalo se tak 8 týdnů před plánovaným dnem porodu. Do dne podání žaloby je matka i s dcerou na jednotce intenzivní péče právě z důvodu předčasného porodu. Žalobce rodinu ekonomicky zajišťuje a je pro svou družku oporou. Žalobce na podporu tohoto svého tvrzení dokládá rodný list V. P., ve kterém prozatím není uveden jako otec, neboť si ještě nestihl vyžádat vlastní rodný list na zastupitelském úřadu Y.
8. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 14. 8. 2020 nad rámec odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k první žalobní námitce odkázala na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2018, č. j. 57 A 23/2017-62, podle něhož není ujištění pracovníka na přepážce správního orgánu dostatečným argumentem pro to, že účastník řízení předložil všechny zákonem vyžadované náležitosti k žádosti. Dále žalovaná uvedla, že kamerový systém na pracovišti Ministerstva vnitra není instalován ke snímání průběhu správního řízení, ale slouží k účelům vyplývajícím ze zásad zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. Především je chráněno právo jednotlivců na soukromí; uchovávání kamerových záznamů dle výkladové praxe Úřadu na ochranu osobních údajů je standardně přípustné po dobu 3 dnů.

III.

Posouzení žaloby

9. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť žalovaná s tímto postupem vyslovila souhlas a žalobce na výzvu soudu podle § 51 s. ř. s. nijak nereagoval, je tedy dána fikce jeho souhlasu s takovým postupem.
10. Žaloba je důvodná.
11. Městský soud se nejprve zabýval **první žalobní námitkou**, tedy posoudil, zda žalovaná byla povinna dále prověřit tvrzení žalobce o tom, že na přepážku pracoviště Ministerstva vnitra zanesl doklad o zajištění ubytování, ačkoliv toto tvrzení nemá oporu ve správním spisu. Žalovaná přitom v napadeném rozhodnutí argumentovala tím, že to byl žalobce, kdo nedostal své povinnosti označit důkazy k prokázání vlastních tvrzení podle § 52 správního řádu.
12. Podle § 50 odst. 2 správního řádu, *[p]odklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatrování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost. Podle § 52 správního řádu potom [ú]častníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.*
13. Městský soud se s uvedenou žalobní námitkou ztotožnil. V souladu s § 50 odst. 2 správního řádu bylo úlohou žalované opatřovat poklady pro vydání rozhodnutí (takovými podklady

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

jsou přitom v souladu s § 50 odst. 1 správního řádu i důkazy). Uvedené pravidlo je přitom projevem zásady vyšetřovací; tedy projevem odpovědnosti správního orgánu za zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti (viz zásada materiální pravdy dle § 3 správního řádu). Tato zásada je sice – a to zejména v řízení o žádosti – korigována odpovědností účastníka řízení (žadatele) za doložení všech zákonem vyžadovaných pokladů pro rozhodnutí a také jeho odpovědností za označení důkazů k prokázání vlastních tvrzení (viz § 52 správního řádu), to ale neznamená, že se neuplatní vůbec.

14. Žalobce v odvolání prezentoval zcela konkrétní tvrzení, které vypovídalo o tom, že nebyly dány důvody pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu (a že by tedy prvostupňové rozhodnutí mělo být zrušeno). Toto tvrzení sám nijak nedoložil, nicméně z povahy věci se jednalo o tvrzení, které se sama žalovaná – právě v souladu s § 50 odst. 2 správního řádu – mohla, a tedy měla pokusit ověřit. Žalobce totiž konkrétně uvedl, přesně v jaký čas se měl dostavit na pracoviště Ministerstva vnitra a u které přepážky měl doložit potvrzení o zajištění ubytování. Uvedená situace je tak specifická tím, že žalobce odkazuje na to, k čemu mělo dojít přímo na pracovišti správního orgánu (Ministerstva vnitra), tedy v místě, které má tento správní orgán pod kontrolou. Je tedy zřejmé, že právě žalovaná, resp. Ministerstvo vnitra jakožto správní orgán I. stupně, měla bezprostřední možnost tvrzení žalobce ověřit (či se o to pokusit), neboť potenciální důkazy vztahující se k tvrzení žalobce měla v dispozici právě ona (resp. Ministerstvo vnitra jakožto správní orgán I. stupně). Žalovaná tak mohla učinit např. prostřednictvím kamerových záznamů; výsledkem příslušného pracovníka; popř. dalšími prostředky, které se v daném případě nabízejí. Žalovaná se nicméně o opatření takových důkazů ani nepokusila, resp. ani neprověřila, zda by to bylo možné.
15. Městský soud právě v tom spatřuje primární pochybení žalované a porušení § 50 odst. 2 správního řádu. Jen okrajem doplňuje, že i kdyby se žalované uvedené tvrzení žalobce nepodařilo ověřit (nepodařilo se jí opatřit uvedené důkazy), potom by žalovaná stále měla – v rámci poučovací povinnosti (viz § 4 odst. 2 správního řádu) – povinnost žalobce vyzvat, aby v souladu s § 52 správního řádu označil důkazy na podporu svého tvrzení. Ani to ovšem žalovaná neučinila. Toto druhé procesní pochybení žalované by nicméně samostatně nemohlo být v nyní projednávané věci důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť žalobce v žalobě potvrdil, že žádným důkazem pro své tvrzení nedisponuje (toto procesní pochybení žalované tedy nemohlo mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 9 Azs 247/2020-87, bod 31).
16. Nynější závěry městského soudu jsou přitom v souladu se závěry vyslovenými dříve v judikatuře správních soudů. Např. Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 9. 11. 2016, č. j. 45 A 28/2015-38, publikovaném pod č. 3545/2017 Sb. NSS, konstatoval v případě, jehož skutkový základ byl do značné míry obdobný jako v nyní projednávané věci (žádost o pobytové oprávnění žalobce v této věci byla zamítnuta z důvodu, že se nedostavil k pohovoru; žalobce přitom tvrdil, že se den předem řádně telefonicky omluvil; toto tvrzení bylo předmětem posouzení v řízení o odvolání), následující (zvýraznění doplnil městský soud): „*K ustanovení § 52 správního řádu je třeba říci, že nestanoví povinnost, s jejímž nesplněním by zákon spojoval možnost učinit závěr o tom, že tvrzení účastníka je nepravdivé. Bez speciální právní úpravy zakotvující důkazní břemeno pak nelze bez dalšího k tíži účastníka na základě § 52 správního řádu ani uzavřít, že nebyla prokázána pravdivost jeho tvrzení. Toto ustanovení nijak nevyvrací odpovědnost správního orgánu za řádné a úplné zjištění skutkového*

stavu, přičemž zásada materiální pravdy není prolomena ani ustanoveními zákona o pobytu cizinců, neboť důkazní břemeno uložené cizinci v ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je omezeno jen na skutečnosti uváděné v pobytové žádosti, ne však na okolnost, zda se k pohovoru dostavil, popř. zda se z pohovoru řádně omluvil. (...) I při zjišťování skutkového stavu založeném na zásadě materiální pravdy samozřejmě může žalovaná dojít k závěru, že omluva žalobce ze stanoveného termínu jednání a jeho nepřijetí v tvrzeném náhradním termínu nebyly prokázány, takovému závěru však musí předcházet snaha žalované pomocí dostupných důkazních prostředků (záznamy o telefonních hovorech, evidence osob vstupujících na příslušné pracoviště ministerstva, kamerové záznamy) pravdivost těchto tvrzení ověřit. V situaci, kdy tvrzení v odvolání je nedostatečně konkrétní pro výběr vhodných důkazních prostředků či jejich rychlé vyhledání, popř. kdy je vhodné, aby důkazní prostředky v souladu s povinností stanovenou v § 50 odst. 2 správního řádu označil účastník řízení, je třeba k nápravě účastníka nejprve vyzvat (viz oboustranně platnou zásadu součinnosti podle § 50 odst. 2 správního řádu) a teprve po marném uplynutí stanovené lhůty lze uzavřít, že tvrzení účastníka (i přes konkrétní snahu správního orgánu) zůstala neprokázána.“

17. Obdobný postup naznačil i Nejvyšší správní soud např. v již výše odkazovaném rozsudku sp. zn. 9 Azs 247/2020, ve kterém ve vztahu k prokázání skutkového tvrzení účastníka řízení učiněného v rámci řízení o rozkladu uvedl následující (bod 30, zvýraznění doplnil městský soud): „Z této formulace v rozkladu mohl žalovaný seznat, že stěžovatelé tvrdí, že se prostřednictvím svého zástupce dne 6. 6. 2019 o registraci pokusili. Své tvrzení však nijak nedoložili. NSS si je vědom, že stěžovatelé v rozkladu, stejně jako později v soudním řízení, tomuto marnému pokusu sami nepřikládali velkého významu z hlediska obsahu svých námitek (jejich stěžejní námitkou je dlouhodobá, až deset let trvající nemožnost podat na zastupitelském úřadě žádost o zaměstnaneckou kartu lidsky důstojným způsobem a v přiměřeném čase). Přesto měl žalovaný na toto nepodložené tvrzení reagovat a stěžovatele vyzvat k prokázání tohoto tvrzeného marného pokusu o registraci, **pakliže se domníval, že jej nemůže prokázat sám jemu dostupnými prostředky**, a zároveň šlo o zásadní skutečnost pro posouzení důvodnosti žádosti. Ani povinnost součinnosti žadatele podle § 52 správního řádu, ani povinnost doložit v žádosti svá tvrzení (§ 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců) totiž nezabavuje správní orgány povinnosti objasnit skutkový stav případu tak, aby to odpovídalo zásadě materiální pravdy (§ 3 správního řádu). Jak konstatoval NSS v rozsudku č. j. 5 Azs 258/2020 - 67, bodu [29], „žalovaný v řízení o rozkladu měl povinnost vyzvat žalobce, aby upřesnili, kteří z nich se konkrétně o registraci pokusili, a aby tento pokus prokázali. Jednalo se o podstatnou skutečnost, u níž bylo zásadní, zda bude v řízení prokázána. Poučení o povinnosti prokázat své tvrzení (doložit je), jež je navíc podstatné pro posouzení věci, nepředstavuje vybočení ze zásad procesní ekonomie. (...)“
18. O povinnosti žalované vyzvat žalobce k označení důkazů na podporu jeho tvrzení ve smyslu § 52 správního řádu potom rovněž vypovídají četná rozhodnutí správních soudů; k tomu vedle již výše citovaných rozhodnutí např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2020, č. j. 5 Azs 254/2020-114 (body 39 a 40), ze dne 23. 11. 2020, č. j. 3 Afs 42/2019-52 (body 48 a 49; byť tento případ se vztahoval k daňovému řízení); ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 Azs 181/2018-29 (bod 20).
19. Pokud jde o rozhodnutí správních soudů, na které poukazuje žalovaná, tedy na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 133/2017 a rozsudek Krajského soudu v Praze sp. zn. 57 A 23/2017, tak ta nejsou se závěry městského soudu v nyní projednávané věci v rozporu. V prvně jmenovaném rozsudku Nejvyšší správní soud hodnotil situaci, kdy žalobce ani nevznosl relevantní tvrzení, které by bylo způsobilé zpochybnit závěry

správních orgánů (viz bod 20 tohoto rozsudku); v druhém jmenovaném rozsudku potom Krajský soud v Praze hodnotil situaci, kdy se žalobce odvolával na ujištění pracovníka na přepážce správního orgánu, že jeho žádost je již kompletní. Uvedené případy nejsou z hlediska skutkového základu srovnatelné s nyní řešeným případem.

20. Co se potom týče dílčí obrany žalované ve vyjádření k žalobě, že kamerové záznamy z pracoviště Ministerstva vnitra by v daném případě nebylo možné – s ohledem na předpisy upravující ochranu osobních údajů – použít, tak tu musí městský soud odmítnout jako spekulativní a nedostatečně odůvodněnou. Předně soud upozorňuje, že na daný případ se již použije nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, Obecné nařízení o ochraně osobních údajů (dále jen „GDPR“) a prováděcí zákon č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, nikoliv zákon č. 101/2000 Sb. Městský soud předně upozorňuje na skutečnost, že ochrana soukromí žalobce by v daném případě nemohla činit žádné problémy, neboť je to žalobce, v jehož prospěch by takový důkaz byl opatřen a konečně žalobce takový postup sám navrhuje. Ani z obecnějšího hlediska by použití kamerového záznamu pravděpodobně nebylo problematické (srov. čl. 6 GDPR a různé situace, při kterých lze s osobními údaji nakládat i bez souhlasu subjektu údajů). Konečně městský soud jen okrajově doplňuje, že o přijatelnosti užití kamerových záznamů svědčí i judikatura správních soudů, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010-68, ve kterém tento soud připustil užití kamerového záznamu pořízeného soukromou osobou nikoliv plně v souladu se zákonem, a to v přestupkovém řízení v neprospěch subjektu údajů. Tím spíše by použití kamerových záznamů bylo přijatelné v nyní řešené věci. Argumentace směřující k tomu, že kamerový záznam již zřejmě měl být smazán je potom zcela spekulativní a nepodložená.
21. Pokud jde o **druhou žalobní námitku**, kterou žalobce upozornil na nepřiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého (a zejména) rodinného života (přičemž uvedené tvrzení uplatnil poprvé právě až v žalobě), tak tou se městský soud dále nezabýval.
22. Soud napadené rozhodnutí rozhodl zrušit z důvodu, že přisvědčil první žalobní námitce; bylo by proto neúčelné, aby se nyní zabýval tvrzeními žalobce o narození dcery a souvisejícími okolnostmi. Městský soud nicméně doplňuje, že uvedené okolnosti bude mít povinnost v dalším řízení posoudit žalovaná (to v případě, že odvolání žalobce nevyhoví na základě původní odvolací námítky). Z ustálené judikatury správní soudů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24, ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016-41, ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48, a ze dne 17. 2. 2021, č. j. 8 Azs 29/2019-41) sice vyplývá, že v případě, že je řízení o žádosti o pobytové oprávnění cizince zastaveno z procesních důvodů, potom se nezkoumá přiměřenost dopadu takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. V nedávné době nicméně Nejvyšší správní soud dovedl z uvedeného pravidla výjimku, a to z důvodu ochrany nejlepšího zájmu dítěte (viz čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, podle kterého *zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány*); v takových případech je za určitých okolností nezbytné přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života třeba na základě čl. 8 EÚLP zkoumat.
23. Konkrétně uvedený závěr Nejvyšší správní soud dovedl v rozsudcích ze dne 16. 3. 2021, č. j. 3 Azs 4/2020-41, ze dne 3. 8. 2021, č. j. 10 Azs 218/2021-44, a ze dne 6. 1. 2022, č. j. 1 Azs 268/2021-56. V prvně uvedeném rozsudku tento soud konstatoval (body 23 a 24): „Z

judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod musí být v případech týkajících se dětí vykládán zejména s ohledem na Úmluvu o právech dítěte a že veškerá rozhodnutí týkající se dětí tak musí v první řadě zohledňovat jejich nejlepší zájmy (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 6. 7. 2010 ve věci č. 41615/07 – Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku). Nejvyšší správní soud proto souhlasí se stěžovatelkou, že nejlepší zájem dítěte je způsobilý prolomit zásadu koncentrace správního řízení, pokud však z obsahu správního spisu je zřejmé, že nic nebrání tomu, aby stěžovatelce bylo vydáno nové povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny po podání žádosti na zastupitelském úřadu v zemi původu. (...) Pokud by stěžovatelka spolu s odvoláním předložila žalované nejen doklad o ubytování po dobu pobytu na území, ale i doklad prokazující požadovaný minimální úhrnný příjem rodiny po sloučení, zkompletovala by tím požadavky zákona pro náležité posouzení věci. Pouze za těchto okolností by správní orgány a následně i soud byly povinny zkoumat, zda zastavení řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo z hlediska nejlepšího zájmu nezletilé stěžovatelky přiměřené.“ V posuzovaném případě přitom žalobce ihned k odvolání (podle svého tvrzení opětovně) předložil doklad o zajištění ubytování; podmínka vymezená v uvedených rozhodnutích Nejvyššího správního soudu tedy byla splněna.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

24. Městský soud tedy shrnuje, že z důvodu, že shledal důvodnou první žalobní námitku, rozhodl napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 zrušit. V dalším řízení by se měla žalovaná, vázána v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem vysloveným městským soudem v tomto rozsudku, zabývat tvrzením žalobce uvedeným v odvolání a pokusit se ověřit zda ona sama (či Ministerstvo vnitra jakožto správní orgán I. stupně) nemá ve své dispozici důkazy, které by pravdivost tvrzení žalobce potvrzovaly (či nikoliv). V případě, že by se na základě takto opatřených důkazů ukázalo tvrzení žalobce jako pravdivé (tedy alespoň by bylo prokázáno, že se skutečně v uvedený čas dostavil na pracoviště Ministerstva vnitra a současně zde nebude jiná hodnověrná hypotéza, že tak učinil z jiného důvodu, než aby doložil potvrzení o zajištění ubytování), potom bude namístě, aby žalovaná prvostupňové rozhodnutí zrušila. Pokud se naopak uvedené tvrzení nepodaří prokázat nebo se ukáže jako nepravdivé, potom bude namístě, aby žalovaná dále zkoumala přiměřenost prvostupňového rozhodnutí z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobce, resp. jeho přiměřenost z hlediska nejlepšího zájmu dítěte. V tomto ohledu žalovaná nemůže pominout tvrzení, která žalobce uvedl v žalobě a bude povinna se jimi zabývat.
25. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, odměna a náhrada hotových výdajů advokáta. Podle § 35 odst. 2 s. ř. s. se pro určení výše odměny užije vyhláška č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Odměna náleží celkem za dva úkony právní služby, a sice za převzetí a přípravu zastoupení a za podání žaloby (2 x 3 100 Kč dle § 7 advokátního tarifu). Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se náhrada nákladů řízení o částku 1 428 Kč odpovídající DPH ve výši 21 % z částky 6 800 Kč. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 8 228 Kč a dále 3 000 Kč jako úhrada za zaplacený soudní poplatek.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 30. srpna 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.